

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

n. 38.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

existimabat tanto honore) aliud vero nihil in se suscepisse nisi ut viueret modereturque Catholicè, ut experirentur an capilli in vertice essent ceteris duriores, ut solent esse Sacerdotibus qui sæpè raduntur, vocato tonsore locatum in vicino lapide curant tonderi. Sub eo lapide calefiebant ferramenta quorum vltus est ad stigmata latronibus inurenda; diuturna sessione capere ardere vestes, qua de re cum quereretur, & pararet surgere; Nequaquam, inquit, paratur enim tibi scissio altera calidior. Si ita est (reponit Ioânes) sedebo equidem libenter hac tanta de causâ, & subijcite si vultis novum ignem. Iterum cum rogassent an vellet eorum ritibus interesse? Nequaquam, inquit, neque enim ista me terrent. Itaque onustum ferro amandâ ad Nouam portam, postridie de capite dicturum. Productum interrogat Iudex quamdiu fuisset Catholicus? Tribus, inquit, fere annis. sequitur igitur te fuisse reconciliatum ab aliquo sacerdote; fatetur ne? Fateor equidem ita esse; adiui enim quendam in custodia detentum; ille autem iam non est in viuis. Præpara itaque te (ait Iudex) ut de capite confestim respondeas: traditumque Commentariensi iubet catenis onerari. At ille, Nullum hoc verbo iucundius mihi ad aures à multo tempore accidit; & hanc quam imponitis, aureâ Prætoris catenâ non commutauero. deditque imponenti mercedem, sicut & antea tonsori.

A meridie, ad se in conclaue vocatum Iudex blandè alloquitur in hanc sententiam: Imperitè nuper, & ut legum incius respondisti; intelligo alterius te nunc esse mentis, & cupere fidelem te præstare subditum Regina; illa in misericordiam prona est; si legibus obsequens fueris acerbiter legum ipsa moderabitur; vis ritibus nostris interesse, adire templa? Quid ad hæc Rigbeyus? Quicumque Dominationi vestræ retulit me in minimo à mea professione deflexisse, hunc inter amicos non numero: neque à me tale vltum verbû excidit; fidelis sum Reginae subditus, eiusque obsequens legibus ijs quæ religioni non aduersatur. Nunquã significauit me templa vestra aditurum, neque adibo vnquã; & potius quam istud suspiceris, vtere obsecro primis meis responsionibus quibus mea manu subscripti; Ibi manû, hic habetis corpus; quod scripsi, paratus sum sanguine signare. Nolim profecto auferam vobis vllâ dare ad existimandum quod ab animo meo primo recesserim; Quod sciant nihil à me aut dictum factumque est quo quisquã merito offedatur. Si Religio tantum est malum, currat lex in nomine Domini; & eius fiat voluntas.

XXXVIII. Ductus deinde ad subsellia iussulq; pro more, manû attollere, inuocato Seruatore Iesu, B. Maria Virgine, & omnium Angelorum & Sanctorum patrocinio, sustulit alacris, & ad quatuor accusationis capita breuiter constanterq; respondit in hunc sensum. Quod obijciunt me fuisse reconciliatû, fateor quidem, Deo; neque video quid in eo possit esse offensionis.

Quod ea reconciliatio quoquo modo spectarit ad animum ab obedientiâ Reginae debitâ abalienandum, aut à legum civilium omnibusque communium imperio auertendum, profus nego.

1635.

Quod primis annis templa frequentarim, timoris fuit, ne damnum temporarium incurrerem; quod desij, iamque non frequentem, Religionis est.

Cum verò præcipua accusatio in eo versetur quod fuerim reconciliatus, Iudicem ipsum appello, & confessor, vt duodecimuiris explicet, vtrum mens legis sit cum læta Majestatis reum peragere qui cum per peccata Deum grauitè offenderit, quatit illi rursus conciliari, talium ope personarum quibus in eam rem potestas legitima tradita est. Nam licet is fuerit Sacerdos Romano-Catholicus qui hoc me beneficio cumulauit, duo sunt quæ me à lege tuentur quæ Sacerdotum huiusmodi congressum verat. Primum quod is carcere teneretur, vbi per leges licitum est huiusmodi non occurrere solum, sed succurrere: deinde quod post annum à congressu elapsum agi non potest, sunt verò plures anni ex quo nemo mihi ea de re litem mouit.) Et dicente quodam, Nihil id refert; debere duodecimuiros de læta Majestate pronunciare; " Si debent, inquit, faciant; & fiat voluntas Dei; Nam quod Iudex ait locum adhuc esse gratiæ, si promittam me templa vestra frequentaturum; Nolim existimet me, qui tot iam gradus cælum versus (vti spero) conscendi, velle fallente vltiò pede ad inferos labi. Confido Dominum *Iesum* suppeditaturum vires ad mille potius mortes tubeundas, mille vitas, si tot mihi essent, oppignerandas; iuxta legem vestram iudicate.) Duodecimuirorum primo qui aliorum vice pronunciat, summissius dicente sententiam quam vt commode audiri posset, " Eloquere, inquit, ne vereare, paratum habes qui audiat;) & dicta clarè sententia, reum censerit; " Laus tibi, ait, Domine Rex æternæ gloriæ; Deo gratias; Totum quod minamini vna est Mors; & quam nihili totum, si cum ijs conferatur quæ Christus Iesus pro nobis est passus; Tibi verò, Domine, Iudex, summas gratias ago habeoque pro ea quam in me ostendisti beneuolentia, & ex animo condono quidquid ex parte vestra, vel à duodecimuiris, aut alijs quibuscunque peccatum est.) Hæc ineunte Martio acta sunt Londini, in decimum nonum Iunij diem dilata est sententiæ prosecutio, quando rursus ad subsellia admotus rogatusque an induxisset in animum legibus de frequentandis templis obedire; cum respondisset eodem se esse quo pridem animo, ac Iudex edixisset, moriendum igitur tibi est, " Istud inquit, est quod vehementer desidero & expecto, quanquam me longè tanto honore indignissimum sentiam.) Dilata deinde est iterum executio in diem vigesimum primum Iulij: Quo die tractus ad Sancti Thomæ quas dicunt Aquas, in suburbij orientem versus sitas, constantem fidei professionem, & multis tentatam machinis glorioso agone conclusit, corona insignitus tanto illustriori quanto est certamen inexpectatum honorificentius. Et hi quidem duo sub Elizabetha voluntariam hanc Iudicum potestatem promptitudinemque experti sunt, ad legum seueritatem aduersus Catholicos exigendam, sub qua centena eiusdem generis exempla adduci possent; neque paria desunt sub Iacobo & Carolo.

XXXVIII.